

เทศน์อบรมมารวास ณ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ กทม.

เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

คำสอนต้องมี

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พื่น้องชาวไทยทั้งชาติเรา มีท่านที่เป็นประธานแห่งหอประชุมสิริกิติ์เป็นหัวหน้า เป็นสื่อ เป็นผู้นำ เพื่อชาติ ช่วยชาติไทยของเรา โดยนิมนต์ หลวงตาบัวมาเป็นผู้แสดงธรรมให้พื่น้องทั้งหลายได้ทราบ เกี่ยวกับการช่วยชาตินี้ ด้วย เพราะธรรมเป็นของจำเป็นที่จะต้องแทรกซึมอยู่ในหัวใจของทุกคนชาวพุทธเรา โลกเป็นอย่างหนึ่ง ธรรมเป็นอย่างหนึ่ง ท่านจึงเรียกว่าโลกกับธรรม ถ้าเป็นแม่น้ำก็อยู่ กันคนละฝั่ง ฝั่งธรรม ฝั่งโลก

ฝั่งธรรมเป็นธรรมชาติที่ทรงความร่มเย็นให้แก่สัตว์ทั้งหลายตลอดมาตั้งแต่กาล ไหน ๆ ฝั่งโลกคละเคล้าไปด้วยความร้อน ความหนาว ความทุกข์ ความสุข เจือปนกัน ไปตลอดมาเช่นเดียวกัน เมื่อมีความจำเป็นผู้เดือดร้อนวุ่นวายได้รับความทุกข์ เพราะเหตุผลกลไกอันใด ก็ย่อมจะเข้าพึ่งที่ร่มเย็น คือธรรมเป็นสำคัญ

พระจะนั้นชาติไทยของเราเป็นชาติแห่งชาวพุทธ เป็นลูกศิษย์ตถาคต เรียกว่า เป็นลูกชาวพุทธมา จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการอบรมธรรมเข้าสู่ใจ เพื่อเป็น แนวทางดำเนินชีวิตจิตใจ ตลอดถึงการรักษาใจให้มีความสงบร่มเย็น ในเวลาเกิดความ ยุ่งเหยิงวุ่นวายเข้ารับกวนมาก ๆ ธรรมจะได้เป็นน้ำดับไฟให้สงบเย็นลงไป เพราะจะนั้น ธรรมกับโลกจึงต้องอาศัยกันไปตลอดเวลา

วันนี้จะได้มำชี้แจงธรรมให้พื่น้องทั้งหลายได้ทราบ ตามโอกาสและกำลังวังชา อำนวย คำว่าธรรม ๆ นั้นเรื่องพุทธไม่อาจทราบได้ ธรรมความจำ ธรรมความจริง ส่องอย่างนี้ไม่เหมือนกัน ธรรมความจำ คือเรามาได้จากความจริงคือธรรมที่มีอยู่แล้ว ดังเดิม เราจดจำรักเป็นคัมภีร์ในланอุกมาศึกษาเล่าเรียนจนจำเอาไว้ ว่าบ้า ว่าบุญ ว่ารัก ว่าสวรรค์ ว่านิพพาน นี่เป็นคำที่เราจดจำรักอุกมาจากความจริง ที่ธรรมชาติ เหล่านี้มีมาดั้งเดิมตั้งแต่กาลไหน ๆ แต่เรายังไม่เคยพบทดายเห็นตัวจริง

มีพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านเท่านั้น เป็นผู้รู้เห็นความจริงทั้งหลายเหล่านี้ เต็มสัดเต็มส่วน แล้วชี้แจงอุกมา เราจึงได้ยินได้ฟังและจดจำรักเป็นคัมภีร์ในланอุก มาได้อ่านท่องบ่นสังวิชയากันมาเรื่อย ๆ แต่เราไม่เคยเห็นธรรม คือว่าบ้าเป็นอย่าง ไร บุญเป็นอย่างไร เราไม่เคยสัมผัส รู้สึกว่าบ้าบุญเป็นอย่างนั้น ๆ นรกสวรรค์เป็น อย่างไร เราที่ไม่เคยเห็นเคยรู้นรัก สวรรค์ นิพพาน เป็นอย่างไร เราที่ไม่เคยรู้เคยเห็น สวรรค์ นิพพาน นี่คือธรรมความจริง เพียงเราจดจำรักมาเท่านั้นจึงไม่ค่อยถึงใจในชา พุทธเราที่ไม่ได้ปฏิบัติให้เห็นตัวจริงแห่งธรรมนั้น ๆ ที่ท่านแสดงเอาไว้

พระจะนั้นธรรมแม้จะมีอยู่ในโลกมาก็ก็ลึกตาม ก็มีเพียงแต่ว่าความจำ เท่านั้นเข้ามาสัมผัสใจของเรา ธรรมที่แท้จริงนั้นไม่ได้สัมผัส เพราะไม่ได้ปฏิบัติตามร่องรอยแห่งธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ เพื่อเข้าสู่ความจริง ความจริงดังที่กล่าวมา แล้วนี้ คือ บап บุญ นรก สารค์ พระมหา นิพพาน เปรต ผี เทพบุตรเทวตา อินทร์ พระมหา ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นของมีมาตั้งเดิมประจำโลกสมໍาเสมอ กัน เช่นเดียวกับลัตว์กับมนุษย์เรามีนานนานแสนนานเช่นเดียวกันอย่างนั้น

แต่สิ่งที่เราไม่รู้ไม่เห็นก็ไม่ลงใจได้ว่า สิ่งเหล่านั้นมีหรือไม่มี เราจะยอมรับเฉพาะที่ เรายังไม่รู้ เห็นแล้วก็ว่าสิ่งนั้นมีสิ่งนี้มี สิ่งที่เราไม่รู้ไม่เห็นก็อาจปฏิเสธและปฏิเสธได้ว่าสิ่ง นั้นไม่มี ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นก็มีอยู่เช่นเดียวกับเราทั้งหลายที่เป็นมนุษย์มีอยู่เต็มโลกเต็ม สงสารนี้แล

นี่พุดถึงเรื่องธรรมความจริง เมื่อเราไม่ได้ปฏิบัติ ที่ควรจะรู้จะเห็นในสิ่งที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านรู้ท่านเห็น เราก็ลงใจไม่ได้ การถือศาสนาจึงถือแบบลูบ ๆ คลำ ๆ กำดำ กำขาวเพียงความจดความจำไม่ถึงใจ แต่สิ่งที่ถึงใจตลอดเวลาโดยหลัก ธรรมชาติของเรานั้น ที่เราก็ไม่รู้เลยว่าสิ่งนั้นคืออะไร นั่นหมายธรรมะท่านให้ชื่อว่ากิเลส คำว่ากิเลส คือความเครื่องของมีดตื้อ อยู่ที่จิตใจของลัตว์โลกทุกดวงไป เว้นจิตพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า เท่านั้น ท่านเหล่านี้ไม่มีคำว่ากิเลสความมีด มนตนการภายในจิตใจ มีแต่ความสว่างไสวกระจ่างแจ้ง เรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริง ตามสิ่งที่มีอยู่ทั้งหลาย นี้คือท่านผู้ทรงความจริงไว้ เรียกว่าธรรมแท้

ธรรมแท้คือใจของท่าน ก็เป็นใจที่บริสุทธิ์ เป็นธรรมทั้งดวง นี่เรียกว่าธรรมแท้ ท่านนำธรรมแท้มาสอนพวกราเพื่อปฏิบัติ อย่างพระท่านก็สอนในศีล สามิ ปัญญา ศีลได้แก่การรักษาภัย วาจา ของตน ให้ปลอดภัยจากสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่เรียกว่าบап เรารักษาภัย วาจา ของเรา ให้เข้าร่องเข้ารอย อย่างมีรำสก์มีศีล ๕ เป็นประจำ ปางา ถึง สุราฯ นี่เรียกว่าเครื่องมือรักษาตัวของเรา ไม่ให้ทำความช้ำช้ำلامก ไม่ให้ล่วง เกินศีลที่เป็นรักกันไว้อย่างด้วยดี เพื่อความปลอดภัยของเรา เราปฏิบัติตามศีลในข้อนั้น ๆ ก็เรียกว่าเป็นภาคปฏิบัติ

นี่พระที่บวชมาในพุทธศาสนาที่ท่านทรงมรรคทรงผลเรื่อยมา ตั้งแต่ครั้ง พุทธกาลจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ก็เป็นพระผู้ที่หนักแน่น มีการปฏิบัติ ตั้งแต่ศีลก็ปฏิบัติ ให้เคร่งครัดต่อพระวินัยทุกข้อ ๆ ไป สามิคก์เจริญขึ้นภายในจิตใจ คำว่าสามิ คือความ สงบเย็นใจ ความสงบเย็นใจนี้จะเกิดขึ้นได้จากการอบรมธรรมเท่านั้น อย่างอื่นเกิดไม่ ได้ เพราะสามินี้ท่านเรียกว่าธรรม คือความร่มเย็น ความร่มเย็นจะปฏิบัติตามวิถีทางที่ จะให้เกิดความร่มเย็นเท่านั้น

เช่นให้สำรวมจิต นั่งกีดี ยืนกีดี เดินกีดี นอนกีดี ให้มีสติรักษาใจของตน เรียกว่า สติธรรม ปัญญาธรรมมีความโครงรุณดูความเคลื่อนไหวของเรา จะประกอบหน้าที่ ภาระนั้นหรือคิดอ่านสิ่งใดก็ตาม ให้เลือกเพ็นเสียก่อนแล้วค่อยเคลื่อนไหว ค่อยทำในสิ่ง เหล่านั้น ท่านเรียกว่าปัญญาธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม เข้ามารครอบจิตใจของเรา ท่านเรียกว่า จิตตภาวนा นี้เป็นภาคปฏิบัติของผู้ถือพระพุทธศาสนา ให้เห็นผลในธรรม ของพระพุทธเจ้าจริง ๆ ก็ให้มีภาคปฏิบัติ

จิตเมื่อได้รับการอบรมบังคับบัญชาด้วยสติ เช่น มีคำบริกรรม พุทธो ฯ เป็นต้น ภายในจิตใจ หรือเวลาเรานั่งภาวนาให้กำหนดบริกรรมคำว่า พุทธอ หรืออัมโม หรือสัง โโ หรืออานาปานสติ บทใดก็ได้ มีสติกำกับรักษาอยู่ที่ใจของตนนั้น ใจเมื่อมีสติธรรม เป็นเครื่องรักษาแล้ว กิเลสจะไม่ชุดลากไปคิดในแต่ต่าง ๆ ซึ่งเคยเป็นภัยแก่ตัวของเรา ใจของเราเมื่อมีธรรมเป็นเครื่องควบคุมไว้แล้ว จะหยงเข้าสู่ความสงบ

ความสงบของใจ คือปราศจากความคิดพุ่งช่านรำคาญที่จะก่อทุกข์ให้เกิดแก่ตน มีแต่ความสงบเย็นใจ มีธรรมเป็นที่เกาะที่ยึด เช่น พุทธอ ฯ ด้วยสติ เป็นต้น แล้วจะ สงบตัวเข้ามา ๆ แล้วก็เด่นดวงอยู่ที่ใจของเรา ความเด่นดวงของจิตที่ปราศจากความ คิดปุ่งต่าง ๆ นั้น จะเป็นความเด่นดวงที่เต็มไปด้วยความสุขความส่งงาน ความ อัศจรรย์ ความแปลกประหลาด จะปราภูมิขึ้นในเวลานั้น นี้เรียกว่าธรรมแท้ ได้เริ่ม ปราภูมิขึ้นแล้ว คือ สมถธรรม เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ ไม่ใช่เกิดขึ้นจากความจดจำเฉย ๆ นั้นเป็นความจำไม่ใช่เป็นความจริง

ความจริงคือเราปฏิบัติตั้งที่กล่าวว่า นี่เป็นความสงบเย็นใจ ประจักษ์ตัวเองโดยไม่ต้องถามใด นี่ธรรมเริ่มปราภูมิขึ้นแล้ว ธรรมเริ่มสัมผัสที่ใจแล้ว ใจเริ่มได้ดีมีธรรมแล้ว ใจมีความกระหายนมิยิ่งย่อง มีความผ่องใส มีความร่าเริง ชีวิต จิตใจของเรารู้สึกว่ามีราค่าราคานี้เป็นลำดับ เพราะใจพาให้มีราค่าราค่า ใจมีความ สงบเย็น พึงตัวเองไปได้โดยลำดับ นี่เรียกว่าธรรมได้เริ่มปราภูมิขึ้นแล้วที่ใจของเรา จาก สมารถขึ้นเริ่มต้นและขึ้นต่อไป ๆ ก็ยิ่งมีความสงบแน่นและสว่างกระจังแจ้งขึ้นเป็น ลำดับ จนกระจายออกทางด้านปัญญา

นี่คือภาคปฏิบัติ เพื่อจะเห็นมรคผลนิพพานดังที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว เป็นธรรมะล้วน ๆ เป็นธรรมะสต ฯ ร้อน ๆ คือพุทธศาสนาของเรานี้เป็นตลาดแห่ง มรคผลนิพพาน ที่พระพุทธเจ้าทรงไว้แล้ว และนำมาสั่งสอนโลก บัดนี้เราปฏิบัติตาม นั้นแล้ว เรียกว่าเราตามร่องรอยแห่งธรรมเข้าไปด้วยจิตตภาวนा โดยจิตเป็นสมารถธรรม ก็เริ่มปราภูมิแล้วว่า สมารถเป็นอย่างนี้ จากนั้นปัญญา คือความคล่องแคล่วแก่ลักษณะ พิจารณาแยกธาตุแยกขั้นธ พิจารณาจักระทั้งรอบโลกธาตุ เห็นเป็นเรื่อง อนิจจ ทุกๆ

อนตุตา เห็นเป็นเรื่อง อสุกะอสุกัง ป้าชาผิดบไปโดยทางปัญญาแล้ว ปัญญาจะเริ่มปล่อยวางสิ่งเหล่านั้นเป็นลำดับลำดالงไป

ความปล่อยวางเรียกว่าความปล่อยวางอุปทานความยึดมั่นถือมั่น ซึ่งหนักยิ่งกว่าภูเขาหั้งลูกอยู่ภายนอกของเรางโดยลำดับ เมื่อปัญญาเมื่อความสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นไปเท่าไร เรายิ่งเห็นผลประจักษ์ขึ้นโดยลำดับ นี่เรียกว่าได้ผลเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ ขึ้นไปจาก การปฏิบัติของเรา ตามทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว ปัญญาเมื่อความสว่างกระจางแจ้งขึ้นไปเท่าไร คำว่ามรรคว่าผลนั้นอยู่กับสายทางที่ดำเนินไปนี้ ด้วยสามธิ ด้วยปัญญา ก็จะปรากฏเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา

แล้วสุดท้ายก็รู้แจ้งแหงทะลุกิเลสตัณหาประเกทต่าง ๆ ซึ่งเคยสร้างความทุกข์ ความทรมาน ความเดือดร้อนวุ่นวายให้แก่สัตว์โลกภัยในหัวใจ ก็สลายลงไปไม่มีสิ่งใดเหลือแล้ว จิตดวงนั้นก็เป็นจิตที่ประเสริฐเลิศเลอขึ้นมา เป็นจิตที่ทรงมรรคทรงผลเต็มที่ นั้นเรียกว่าจิตได้เจอธรรมเป็นขั้น ๆ ขึ้นไปแล้ว จนกระทั่งถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้น เป็นใจที่หลุดพ้นจากกิเลสโดยประการทั้งปวง เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าหลุดพ้น เช่นเดียวกับพระอรหันต์ท่านหลุดพ้นจากกิเลส ท่านหลุดพ้นอย่างนี้เอง นี่เรียกว่าผลของศาสนาที่ผู้ปฏิบัติธรรมดำเนินตามแล้วจะได้ผลอย่างนี้เป็นที่พึงพอใจเป็นลำดับไป เมื่อครั้งที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่

พระศาสนาเป็นศาสนาที่ทรงคุณค่ามาดั้งเดิม ไม่เคยลดน้อยถอยลงแห่งมรรค ผลนิพพานสำหรับผู้ปฏิบัตินั้นเลย เป็นผู้จะทรงมรรคทรงผลตามนั้นอยู่โดยสมำเสมอ จนกระทั่งบัดนี้ นี่ลั่มมรรคผลนิพพานอยู่ที่ผู้ปฏิบัติตามศาสนาธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

พวกเรายังหลายแม้จะไม่ได้เป็นนักบวช ไม่มีหน้าที่จะต้องเจริญศีลธรรมดังที่กล่าวมานี้เมื่อตนพระท่านก็ตาม แต่ความทุกขนั้นมีอยู่กับทุกคน การแก้ทุกข์ บรรเทาทุกข์ด้วยธรรมนั้น ก็จำต้องมีอยู่ด้วยกันเหมือนกัน จึงต้องได้พากันอบรมศึกษาปฏิบัติ ตนให้มีช่องว่างสำหรับธรรมให้เหลือสู่ใจบ้าง อย่าปล่อยให้เต็คความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา โจมติหัวใจอยู่ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน โดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะฐานะใด ๆ ทั้งนั้น เป็นพื้นเป็นไฟไปด้วยกัน เพราะไม่มีธรรมเข้าเป็นน้ำดับไฟ ใจจึงหาความสงบร่มเย็นไม่ได้

วันนี้ได้นำธรรมคือน้ำดับไฟเข้ามาเพื่อแจกจ่ายพื่น้องทั้งหลาย ได้นำไปดับไฟในหัวใจของเราแต่ละท่าน ๆ ที่เต็มไปด้วยไฟเช่นเดียวกันหมด ให้ระงับดับลงพอยู่ได้ พอประมาณ อย่าให้ร้อนแรงกระวนกระวายจนเกินไป ถึงกับว่าชีวิตนี้ไม่มีความหมาย เลย เกิดขึ้นมาก็ไม่ทราบว่าเกิดมาจากสถานที่ใด เกิดมาเพรากรรมอันใดเราก็ไม่รู้ เกิด

มากก็เกิดมาด้วยความมีดบود เพราะกิเลสปิดจิตปิดใจไว้ไม่ให้รู้ซ่องทางแห่งการมาของตน

แล้วความเป็นอยู่เวลานี้ก็อยู่ด้วยความรุ่มร้อนชุ่นมา ไม่ได้อยู่ด้วยความรื่นเริงบันเทิงเป็นที่พึงที่อาศัย เป็นที่แนใจแห่งจิตใจของตนเลย อยู่ด้วยความเร่ร่อน อยู่ด้วยความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวาย อยู่กับคำว่าได้วาเลียกับสิ่งไม่ดีทั้งหลายกวนใจตลอดเวลา ใจหาความสุขไม่ได้ ใจหาความแน่นอนไม่ได้เวลาไม่ชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้อบรมจิตใจ ให้สร้างหลักยึดอันเป็นที่ปolderด้วย เป็นที่ต่ายใจ เป็นที่แนใจของตัวเองไว้ที่ใจของเรา ด้วยการรักษาตัวเองโดยทางอรรถทางธรรม

ความคือล ๕ ก็ขอให้มี คือ ๕ มีไว้สำหรับคนผู้ทุกข์ผู้ยากจนในความสุขทั้งหลาย เพราะพวกรเราทั้งหลายนี้เป็นทุกตะเข็บใจ ที่ว่าเป็นชื่อเป็นนามเป็นเศรษฐี ภูมิพี เป็นพ่อค้า มหาชนัตริย์ มีคุณภาพบรรดาศักดิ์สูงต่า นั้นเป็นชื่อเป็นนามอันหนึ่ง แต่ความทุกข์ร้อนนี้ไม่ขึ้นอยู่กับชาติชั้นวรรณะใด อยู่ในหัวใจด้วยกันทุกคนที่สร้างมันขึ้นมา เพราะอำนาจของกิเลสผลักดันให้สร้าง จึงต้องระงับดับกันด้วยคือลด้วยธรรม อย่าปล่อยจิตปล่อยใจจนเกินไป

ชาวพุทธของเรานี้เลทีเห็นผิดไปมากก็คือว่า ไม่มองดูจิตใจของเราที่เป็นที่สกิตแห่งธรรม เป็นที่สกิตแห่งบรมสุข บรรคพณิพพาน มีแต่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย เป็นตลาดของกิเลสทำงานเสียหักห้าม จึงเป็นการสร้างฟืนสร้างไฟขึ้นที่ใจของเราโดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะ จำต้องหารธรรมเข้ามาเป็นน้ำดับไฟ ให้มีข้อมีแป ข้อแปของจิตใจที่เป็นอยู่เวลานี้และจะตายไปก็ตาม ขอให้มีข้อแปคืออรรถธรรม บุญกุศลสร้างขึ้นจะเกิดขึ้นที่ใจของเราไม่เกิดขึ้นที่ไหน บุญ บุป เกิดขึ้นที่ใจ เกิดขึ้นที่นี่ ให้สร้างหลักใจของเราไว้ อย่ามองข้ามใจไปโดยเห็นว่าวัตถุนั้นดี วัตถุนี้ดี สิ่งนั้นดีสิ่งนี้ดี สิ่งที่กิเลสตัณหาหลอกลวงนั้นดีไปหมด แต่สิ่งที่ธรรมสอนไว้ตามหลักความเป็นจริงนั้นไม่มีใครเหลียวแล นี่สำคัญมาก เพราะฉะนั้นเราจึงค่วน้ำเหลว ๆ

ตื่นนอนขึ้นมาเสาะแสวงหาตั้งแต่ความสุขความสมหวัง จนกระทั่งกลับมาถึงบ้านพกเอาตั้งแต่กองทุกข์มหันตทุกข์เต็มหัวใจกลับมาบ้าน แล้วก็นอนไม่หลับ จากนั้นพอหลับนอนบ้างขึ้นมาวันหลัง ก็วิ่งเต้นขวนขวยหาความสุขความสมหวังอีกแล้ว แต่ความสุขความสมหวังนั้นไม่ว่าวันใดคืนใดเดือนใด ไม่เห็นปรากฏส่องความต้องการของผู้เสาะแสวงนั้นเลย ก็ เพราะอำนาจแห่งการเสาะแสวงของกิเลสเป็นผู้นำ

ความโลภมันจะทำให้คนสมหวังที่ไหนได้ นี่คือกิเลสพาสร้าง ความโลภไม่มีเมืองพอ ความอยากได้ธรรมดा คนเราไม่ใช่คนตายย่อมมีความอยาก ความอยากนี้ไม่ถือว่าเป็นกิเลส เป็นสิ่งที่อยากนำมาเยียวยาธาตุขันธ์ความเป็นอยู่ของเรา และสร้างคุณงาม

ความดีเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตนเอง นี้ไม่เรียกว่าความอยากที่เป็นภัย ความอยากที่เป็นภัยก็คือความทะเยอทะยาน อยากรวย ไม่หยุดไม่ถอย อยากร่ำรวย ไม่เพียงไม่พอ อยากร่ำรวยตลอดเวลา ได้สมหวังบ้างไม่สมหวังบ้าง แต่ความอยากนั้นไม่เคยลดตัวลงเลย สร้างแต่ความทุกข์ เพราะความดีนั้นด้วยอำนาจแห่งความอยากนี้เข้าสู่หัวใจตลอดเวลา จึงเท่ากับสร้างกองทุกข์ขึ้นที่ใจของเราตลอดเวลา แล้วจะหาความสุขที่ไหนได้ วันไหนก็เป็นการหวังอย่างนี้สร้างอย่างนี้ ผลปรากฏขึ้นมาก็คือความได้ความเสีย ความสมหวังบ้างไม่สมหวังบ้าง สุดท้ายก็เป็นกองทุกข์เข้าสู่หัวใจของเรา

ท่านจึงสอนให้เห็นโทษของมัน อย่าโลภจนเกินเนื้อเกินตัวจนไม่มีป้าช้า คนทั้งโลกสัตว์ทั้งโลกเข้าตายกองกันอยู่ที่ไหน เป็นป้าช้าที่นั่น แต่เราจะอยู่ค้ำฟ้าคนเดียวโดยอาศัยความโลกพาให้ยืนยงคงการนั้นมันเป็นไปไม่ได้ ต้องตายเหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป เมื่อเป็นเช่นนั้นเราจะจึงควรย้อนจิตของเราระบุ ให้ยับยั้งเข้ามาสู่ความพอเพียงโดยอรรถโดยธรรม อย่าโลภจนเกินไป มันเป็นการทำลายตัวเอง ไม่ใช่เป็นการส่งเสริมตัวเองถ้าเกินไป ฟังแต่ร่ำเกินไป ๆ นั่นคือฟืนคือไฟเผาไหม้เรา

ความกรธเมื่อไม่ได้สมหวังแล้วก็เคียดแค้นชั่นั้นมา ดีไม่ดีเกิดมาฟันรันแรงขึ้นมาก็ได้ เพราะความกรธเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ต้นเองแล้วก็ไปเผาไหม้คนอื่นให้สมหวังในความกรธ สุดท้ายความกรธก็เผาทั้งเข้าทั้งเรา นี่ก็เป็นภัยแก่เรา

ราคะตัณหา นี่ที่กล่าวว่านี้คือภัยของจิต ภัยแห่งความสุขของเราระบุให้พื่นอ้องทั้งหลายได้ทราบว่าตัวภัยอยู่ที่ไหน เวลาที่สิ่งเหล่านี้อยู่ที่ไหน อยู่ที่หัวใจของพวกราทั้งหลายนี้แล ธรรมจึงต้องจะต้องล้างลงที่จุดนั้น เพื่อชำระสิ่งสกปรกโสมนทั้งหลาย คือความโลภ ความกรธ ราคะตัณหา นั่นคือสิ่งสกปรกโสมน ที่สกปรกมากที่สุดเด่นที่สุดเวลานี้ก็คือ ตัวราคะตัณหา อันนี้เด่นมากที่เดียว

ราคะคือความกำหนดรักใคร่ ความกระสัน ความดีนั้นกวัดแก่ว่าของราคะตัณหาให้ดีดให้ดีนั้นไม่มีวันหยุดยั้งชั่งตัว ไม่มีธรรมเป็นเครื่องระงับดับให้อยู่ในความพอเพียง เช่น สามีภรรยาถ้าเป็นธรรมแล้วก็เป็นที่เหมาะสมสมเรียบร้อยแล้ว มีผัวเดียวเมียเดียว ไม่ต้องยุ่งเหยิงวุ่นวายหาข้าศึกศัตรุภัยนอก ที่เข้าใจว่าเป็นของดีของดี มาเผาครอบครัว เหยาเรือนของตน เช่น ผู้หญิงกาฝาก ผู้ชายกาฝาก แทรกเข้ามาที่ไหนเป็นฟืนเป็นไฟที่นั่น

ถ้าอยู่ลำพังสามีภรรยาตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้โดยมีขอบเขตแล้ว ก็จะมีความสุข มีความร่มเย็น มีความฝากรเป็นฝากตายกันได้ เชื่อถือกันได้ เป็นอวัยวะเดียวกัน มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ครอบครัวที่มีธรรมเช่นนี้เป็นครอบครัวที่ครองความสุข แต่ครอบครัวที่หาเดชหาเลยนั้นเป็นครอบครัวที่คัวເາຟັນເອາໄຟມາເພາໄໝ

บ้านเพาเรือนของตน เพราะความไม่มีธรรมในใจ ปล่อยให้กิเลสไข่คัวว่าหมายเผาตัว เองตลอดเวลา จึงหาความสุขไม่ได้ ราคะตัณหานี้มันเป็นอยู่กับทุกคน แม้แต่นักบวชก็ ต้องชำระสะสาง ต้องแก้ไข ต้องเอกกันอย่างรุนแรง ราคะตัณหานี้มันสำคัญมากที่เดียว

การกล่าวทั้งนี้เอาเครื่องยืนยันมาให้ฟันของทั้งหลายทราบก็ไม่สะทกสะท้าน เพราะเราเคยผ่านมาแล้ว เป็นนักภានาไปอยู่ในป่าในเข้าที่ไหนก็ตาม แต่ราคะตัณหานี้เป็นต้นนี้มันจะต้องติดแนบอยู่กับในจิตใจ รบข้าศึกก์รบตัวราคะตัณหานี้เป็นที่หนึ่ง ๆ อยู่ในป่าในเข้าไม่มีหลบหนีชัยเข้าไปเกี่ยวข้องเลย หลบหนีชัยที่เกิดขึ้นให้มีความกำหนดยินดี ให้มีความทะเยอทะยาน ดีดดื่นอยู่กับในใจ มันก็เกิดเป็นภาพขึ้นที่ใจของเรา ปรงถึง หลบ ปรงหลบในนั้นหลบในนี้ ชัยนั้นชายนี้ ผู้หลบก็ปรงหาผู้ชัย ผู้ชัยปรงหาผู้หลบ ด้วยอำนาจแห่งราคะตัณหากวนใจตลอดเวลา

นั่นภานาไม่ได้มันดีมันดีน ต้องได้ใช้กำลังวังชาฟิดกันอย่างเต็มเหนี่ยว ตัวนี้ เป็นตัวที่รบที่ฝ่าฟันกันอย่างหนัก หนักมากยิ่งกว่ากิเลสตัวใด บันเวทีแห่งนักภานาถึงรู้ เราเพียงเรียนมาเฉย ๆ จำมาเฉย ๆ กิเลสเหล่านี้ไม่สำคัญ เพราะมันปิดความสำคัญ แห่งโภชกัยของมันไว้หมด มันจะให้มีแต่ความทะเยอทะยาน ความตีดความตื้น ความ กวัดแก่วงแห่งราคะตัณหาผลักดันไปทั้งวันทั้งคืนเท่านั้น แต่เมื่อมีธรรมเข้าไปจับแล้ว มันจะคัดค้านต้านทาน จึงต้องได้ต่อสู้กันอย่างหนัก เพราะเป็นการรบกัน

รบกับกิเลสตัวใดก็ตาม ไม่ได้เหมือนรบกับกิเลสคือตัวราคะตัณหานี้ เอกกันอย่างหนัก เอาชีวิตเข้าแลกเลย เพราะตั้งใจจะให้หลุดพ้นจากกิเลสประเภทนี้จนถึงพระนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ในชีวิตของเราโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จึงต้องได้ฟิดกันอย่างเต็มเหนี่ยว สุดท้ายก็สู้ธรรมไม่ได้ ธรรมคือสติธรรม ปัญญาธรรม ขันติธรรม วิริยธรรม เพียรเข้าไป อดเข้าไป สติใช้เข้าไป ปัญญาจ่อเข้าไป ฟ้าดฟันหันเหลกเข้าไป กิเลสที่ว่า ตัวสำคัญนี้ก็พังลงจากหัวใจ ขาดสะบันนให้เห็นประจักษ์ใจ

พอธรรมชาตินี้ได้ขาดสะบันลงจากใจแล้ว ใจนี้ดีดผึ้งขึ้นทันทีเลย เพราะปราศจาก การกดการตั่ง การยืดการถือ การบีบคั้นบังคับต่าง ๆ อยู่กับราคะตัณหานี้ตัวรุนแรงมาก กองทุกข์ก็อยู่ที่นี่มากที่สุด แล้วโลกก็ชอบกิเลสตัวนี้มากที่สุด ไม่ยอมแยกยอมแยกจากกันเลย นอกจากจะหามาเพิ่มเข้าให้มาก มีเมียคนหนึ่งแล้วอยากได้สองเมีย อยากได้สามเมีย นี้เรียกว่าหมายเพิ่ม มีผัวคนหนึ่งแล้ว ส่องคนแล้วไม่พอ

ถ้าเป็นผู้ชัย ผู้หลบเดินผ่านหน้ามาไม่ได้ ความรักความกำหนดยินดีอันเป็นตัว กิเลสสำคัญตัวนี้ จะแสดงออกหน้าออกตาอยู่กับในจิตใจ จะไม่มีวันอิ่มพอก เอาเมียมาแลบข้างไว้ เห็นผู้หลบก็ไม่มองเมีย มันจะมองผู้หลบข้างหน้านั้นแหละ แล้วผู้หลบคนนั้นผ่านมาอีก มันจะมองอีก ๆ ผู้หลบทั่วประเทศไทยผ่านหน้าตัวราคะตัณหานี้เป็นไม่

ได้ มันก็ลืมไปหมดกินไปหมด รักไปหมด ชอบไปหมด กำหนดยินดี พุ่งเพื่อเห่อเหิน เป็นบ้าไปทั้งวันทั้งคืนไปหมด ไม่มีคำว่าอิ่มพอด ท่านจึงเรียกว่า นตุติ ตนุหาสما นที แม่น้ำสเมอด้วยตันหานี้ไม่มี เพราะมันรุนแรงอย่างนั้น

นี้ลักษณะอิ่มพอดของราคตันหานี้ไม่ว่าหญิงว่าชายเป็นเหมือนกันหมด เพราะ กิเลสตัวนี้มันฝังอยู่ที่ภายในใจ แล้วแยกออกมาเป็นเพศว่าเป็นเพศหญิงเพศชาย แต่ หลักใหญ่ของมันที่จะให้มีความดีนั้นต่อเพศตรงกันข้าม มันเป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่ง อยู่ภายในจิตใจ ผลักดันออกมatalotเวลา คนจึงลืมตัวสร้างความชั่วช้าลงมาก หา ทิริโอดตัปปะ ไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งกิเลสตัวนี้มันกลบไว้หมด ปิดบังไว้หมด ให้มีแต่ ทางเดินคือความอยาก ความทะเยอทะยาน ราคตันหานดีนั้นไปท่าเดียวเท่านั้น ไม่ มองเห็นบุญเห็นบาป ไม่มองเห็นสูงเห็นต่ำ ไม่มองเห็นว่าควรหรือไม่ควร มันมีตั้งแต่ จะกินจะกินท่าเดียวไม่ต้องเดือย กลืนไปเรื่อย ๆ ราคตันหานตัวนี้มันคล่องตัวของมัน

นี่ เพราะไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้ง ไม่มีธรรมเป็นเบรกห้ามล้อ เพราะฉะนั้นเรา เป็นชาวพุทธจึงขอให้มีธรรมอันเด็ดขาดต่อ กิเลสตัวนี้ จะปฏิบัติในครอบครัวเหย้าเรือน ของเราร้ายความสละดูกสบายนatyai กันได้ เพราะมีธรรมนี้เข้าครอบครอง มีธรรมเป็น เครื่องรักษา เมียไปที่ไหนก็ไปถือถัมมีธรรมข้อนี้ภายในใจแล้ว ผัวไปที่ไหนไปเที่ยว การเที่ยวงานทำประโยชน์อกบ้านในบ้าน มีรายได้มากน้อยได้มาเฉลี่ยเพื่อแผ่กันด้วย ความตายนี้ ด้วยความอบอุ่น ไม่มีการร้าวไหลแตกชิมเลย เพราะธรรม กามสุ มิจฉาจาร เป็นกำแพงอันหนาแน่นบังคับเอาไว้ คอดขาดให้ขาดไปเลย เราจะมีเพียงเมีย เดียวเท่านี้ นี่เรียกว่าเด็ดขาด

ต้องเอาธรรมเด็ดขาดเข้ามาปราบกิเลสตัวผาดโผนนี้ ไม่อย่างนั้นไม่ทัน นั้นท่าน เรียกว่ามัชมิมา กิเลสตัวนี้มันผาดโผน ธรรมะต้องผาดโผนใจหนทาง ฟดให้มันอยู่ใน เสื้อมือของเราแล้วจะสร้างความสุขขึ้นมา ในความเป็นผู้มีกำแพงธรรมอันหนาแน่นอยู่ ภายในใจของตัวเอง ภายในความประพฤติของตัวเอง ในครอบครัวของเรานั้นแล ผัวก็ ตายใจอบอุ่น เมียก็ตายใจ มีที่พึ่งที่ยึดที่ทาง มีที่ฝากเป็นฝากตายมีผึ้งมีฝ่า อยู่ด้วย ความอบอุ่น เงินทองข้าวของมีมากน้อยเป็นผลพลอยได้ ๆ ไม่ได้เป็นความเดือด ร้อน เพราะตัวของเรามีธรรมอันนี้เป็นเครื่องประกันอยู่แล้ว

ครอบครัวนั้นแลเป็นครอบครัวที่มีความสุข เป็นครอบครัวที่มีความเย็นใจ ฝาก เป็นฝากตายกันได้ ลูกเต้าหلانเหลนเกิดขึ้นมาถือพ่อแม่เป็นแบบพิมพ์ ถือพ่อแม่เป็น ตัวอย่าง แล้วก็ถูกเป็นเด็กดีมีธรรมขึ้นภายในตัว ชาติไทยของเรางี้เป็นชาติแห่งชา พุทธนี้ก็จะมีผึ้งมีฝ่ามีเขตมีแดน มีเขามีเรา มีสูงมีต่ำ มีพ่อแม่ มีพี่น้อง ไม่ให้ราค

ตัณหากลืนไปเสียหมดโดยถ่ายเดียว เพราะมีธรรมเป็นเครื่องสักดัดกันเอาไว้ เราที่เป็นชาวพุทธต่างก็มีฝั่งมีฝ่ายกัน

พระจะนั้นจึงจำเป็นที่พื่น้องชาวไทยเรายังเป็นชาวพุทธ จะต้องนำธรรมนี้เข้ามารักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน เพราะเวลานี้กิเลสตัวนี้กำลังติดตลาดแล คนทั้งคนกล้ายเป็นหมาทั้งประเทศไป เพราะกิเลสอนนี้เข้าทำลายไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัว คำว่าคนกล้ายเป็นหมานั้นเป็นอย่างไร ก็ เพราะจิตใจเหมือนหมา ชอบแต่ของสกปรกโสมม ไม่ระลึกถึงหริโโตตปปะ ความสะดุกกลัวต่อบาปต่อกรรมอะไร มีแต่กิเลสรากตัณหาฉุดลากไปโดยถ่ายเดียว ไม่มีผัวไม่มีเมีย ไม่มีของเขาของเรา ไม่มีพ่อเมีย ไม่มีพี่มีน้อง กลืนไปหมด เสพสมกันไปได้หมดยิ่งกว่าหมา นี่ท่านว่าเก่งกว่าหมา

วิชาราคายที่ส่งเสริมมันอย่างนี้ มันรุนแรงมาก เพราะจะนั้นให้ระมัดระวังกัน สมกับที่เราเรียนวิชาความรู้มาจากที่ต่าง ๆ เพื่อมาเป็นเครื่องประดับตัวของเรา ประดับชาติของเรา เพื่อเป็นการอาชีพของเราทุกด้านทุกทาง แต่อย่าให้กิเลสตัวนี้เข้ามาเป็นเครื่องมือเผาไหม้บ้านเมืองของเรา ด้วยความเรียนมาก สำคัญตอนว่ามีความรู้สูงเรียนชั้นนั้นชั้นนี้ แล้วเสกสรรปั้นยอดตัวเองขึ้นว่าเป็นเศรษฐี กุญแจ แต่หันตทุกชีที่ฝังอยู่ภายในหัวใจ เพราะกิเลสตัวนี้ทำลายไม่ค่านึงกัน เพราะไม่มีธรรมอย่างนี้ อย่าให้มี

ให้ลดน้อยลงไปถึงจะมี เรายังมันไม่ได้กิตาม เพราะกิเลสตัวนี้จะยกมากที่สุด ตั้งแต่ผู้ชั้นเรที่ต่อกรกับมันยังพัง ให้มัน กุสลา อมุมา ไปได้ นี้ได้เห็นประจักษ์กับหัวใจของเราเอง ที่ได้ชั้นเรทีมาแล้วก่อนที่จะมาแสดงธรรมให้พื่น้องทั้งหลายทราบ ได้เอกสาร เต็มสัดเต็มส่วนสุดเหวี่ยงในกิเลสตัวนี้ จนกระทั่งกิเลสตัวนี้ได้พังลงจากหัวใจแล้ว ไม่มีอะไรมาดีดามาดีดามากเท่ากัน จึงทราบได้ประจักษ์ไว้ว่า มีกิเลสตัวนี้เท่านั้นที่เป็นตัวก่อโลกวินาศ ตัวไม่มีบำบัดบุญ ลบล้างไปหมดคือราคายตัณหานี้มันแก่กล้าสามารถ ไม่มีสูงมีต่ำ กลืนไปได้หมด จึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกันการ เป็นกำแพงห่วงห้ามเอาไว้

เราชาวพุทธขอให้รักษาให้เต็ด เวลาที่กิเลสตัวนี้กำลังติดตลาดเต็มบ้านเต็มเมือง การอยู่ก็อยู่เพื่อกิเลสตัวนี้เป็นส่วนมาก อยู่อย่างหราฟูฟ่า การกินก็ตีกินเพื่ออันนี้ เป็นส่วนมาก กินเพื่อประดับยศให้เข้าว่าเราเป็นเศรษฐี กุญแจ มีเงินมีทองเป็นเจ้าหน้า เจ้าตา เลี้ยงไม่อัดไม่อัน ส่วนเงินให้ลอกออกไปเท่าไร ๆ เพราะความฟุ่งเพ้อของตัวเองไม่ค่านึง ก่อความเสียหายขึ้นทุกแห่งทุกหน เพราะต่างคนต่างสนใจแบบเดียวกัน ก็เป็นการทำลายชาติลงไปด้วยความฟุ่งเพ้อห่อหิม ไม่มีมรรคส์ ไม่มีความรู้เนื้อรู้ตัวฝังอยู่ในจิตใจเลย เพราะราคายตัวนี้

การใช้การสอยอย่างฟุ่มเฟือย ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ คัวอา ฯ ที่ไหนมาคัวไว้ ไม่มีกิจวัตร ก็ เพราะเพื่อราคายตัณหานี้มันรุนแรงมากที่เดียว จึงพากันระมัดระวัง

ให้มีศีลนิธรรม ราศีตัณหานีละยาก ถึงเรามันไม่ได้ก็ตาม ก็ขอให้เป็นเหมือนกับว่า ไฟอยู่ในเตา การเป็นคุณ เรายังคงกันด้วยความสงบเย็นใจ ด้วยความผาสุก นี่เรียกว่า การเป็นคุณ เพราะมีธรรมเข้าควบคุณ ถ้าปราศจากธรรมเสียอย่างเดียวเท่านั้นก็กลای เป็นการโทษขึ้นมา เป็นโทษอย่างรุนแรงคือสิ่งเหล่านี้ ให้พากันระมัดระวัง

เรื่องราศีตัณหาน้อย่าให้ออกหน้าออกตานก็เป็นไป เวลาที่รู้สึกว่าจุนจ้านมาก ดูแล้วดูไม่ได้ สกปรกรกรุงรังไปหมด แต่เนื้อแต่งตัวโกหกรุ่มเข้ามา แต่หัวใจเป็นฟืนเป็นไฟ เหมือนเป็นสัมเป็นถานอยู่ภายในหัวใจดูไม่ได้นะ แต่ออกมานี่เป็นเครื่องประดับร้านนาย ๆ แต่เนื้อแต่งตัวก็เพื่อหลอกล่อ กิเลสันนั้นแหล่ ให้กิเลสจูงไป ๆ ทุกลิงทุกอย่างฟุ่มเฟือย ๆ ด้วยอำนาจของกิเลสตัวนี้ ๆ เมื่อกิเลสตัวนี้ค่อยเบาบาง มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งแล้ว การอยู่การกินการใช้การสอยก็จะรู้จักประมาณ พอดีพ่องามบ้าง

เราจึงต้องให้หนักแน่นทางด้านธรรมะ อย่าให้กิเลสมันพาหนักแน่น ชาติไทยของเราจะล่มจม อย่าว่าแต่คนไทยเราแต่ละคน ๆ เมื่อต่างคนต่างสั่งสมสิ่งเหล่านี้ให้มากขึ้นแล้ว จะเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ชาติบ้านเมืองของเราได้ไม่สักวัน จึงต้องมีนำดับไฟ เพราะจะนั้นศาสนานี้ต้องมี ไม่มีศาสนานี้ไม่ได้นะ แหลกสะบันนไปหมด ท่านจึงเรียกว่าธรรม เรียกว่าโลก โลกคือหมู่ลัตว่าที่อยู่กันด้วยความสุขความทุกข์ คลุกเคล้ากันไป ทั้งเข้าทั้งเราเต็มโลกธาตุ คำว่าธรรมคือความร่วมยืนแก่สัตว์ทั้งหลาย นี่เรียกว่าธรรม หากว่าเราต้องการมีความสงบร่มเย็นก็ต้องหมุนตัวเข้าสู่ธรรม นำธรรมไปประพฤติปฏิบัติ กำจัดสิ่งชั่วช้าลงกทั้งหลายนี้ให้ออกจากจิตใจของเรารโดยลำดับ เราก็จะเป็นผู้มีความผาสุกร่มเย็น

และข้อสำคัญคือการบำรุงจิตใจ ร่างกายของเราทั้งร่างนี้มีจิตเป็นตัวโครง มีจิตเป็นหลักใหญ่ภายในใจ จิตนี้คือรู้ ธรรมชาตินี้คือรู้ เรียกว่าจิต นี่จะคงร่างอยู่เวลานี้ มนุษย์หญิงชายเรามาจึงเป็นหญิงเป็นชาย รู้นั้นรู้นี้ เพราะความรู้นี้ส่งกระแสออกไปในที่ต่าง ๆ เช่นอวัยวะของเรานี้มีเครื่องมือของจิตรอบตัว จิตเป็นแต่เพียงว่ารู้ รู้ทางตา คือประสาทส่วนตาที่ใช้สำหรับดูนั้นคูณนี้ ประสาททางหู ประสาททางลิ้น ทางกาย เป็นประสาทเครื่องมือของใจ เมื่อใจได้ออกจากร่างนี้แล้ว ประสาททั้งหลายก็เหมือนกับเครื่องมือที่เราใช้ในงานต่าง ๆ ไม่มีความหมายอะไรเลย ที่ไว้เกลื่อนอย่างนั้นแหล่

ร่างกายของเราที่ทั้งเกลื่อนอยู่เป็นป่าช้า ก็ เพราะจิตถอนตัวออกไปแล้ว จิตนี้ไม่เคยตาย ขอให้พื้นของทั้งหลายจดจำคำนี้ไว้อย่างถึงใจ ว่าใจไม่เคยตาย ใจเป็นหลักภัยในจิตใจแต่ไม่เคยตาย หากเกิดในที่ไม่แน่นอน อันเรื่องความเกิดความตายนี้เป็นคู่กันมาตั้งเดิม คำว่าสูญไม่มี ตายแล้วสูญอย่างนี้ไม่มีในธรรมของพระพุทธเจ้า

ทรงรู้และเอียดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน ท่านรู้หมดตั้งแต่ร่องรอยของภพของชาติที่เกิดขึ้นมา เพราะอะไรเป็นสาเหตุ ท่านก็ตามร่องรอยเข้าไป จนกระทั่งถึงสาเหตุแห่งวัฏจักร ที่พาให้สัตว์เกิดสัตว์ตายดีอะไร คือกิเลส อวิชชา ฝังอยู่ภายในใจนั้น เมื่อถอนกิเลสอวิชชานี้ออกจากใจหมดแล้ว ขาดละบั้นลง ใจแล้วเป็นผู้บริสุทธิ์พุทธ ล้วนแล้วจากความเกิดอีก ไม่ต้องมาเกิดมาตายเป็นป่าช้า ทับถมกันอยู่นี้ต่อไปอีกแล้ว นี่ เพราะเชื้อของมันมีอยู่ภายในใจ ใจจึงต้องเกิดต้องตาย ๆ ตลอดเวลาไม่มีลิ้นสุด ก็กปกีกัลปกีเกิดก็ตายอย่างนี้

เช่นร่างกายของเราคนเดียวนี้ หากว่าเราจะนับร่างกายของเราไม่ให้สลายไปไหน ตายแล้วก็ให้เป็นขอนชุ่ง ๆ เป็นร่าง ๆ ทิ้งไว้ ๆ ตายชาติใด ๆ ทิ้งไว้ ๆ นี้ เพียงเราคนเดียวเท่านั้นประเทศไทยของเรานั้นประเทศ หาที่ว่างศพของเราคนเดียวไม่ได้ เพราะมากต่อมากไม่มีที่ว่าง เนื่องจากเกิดกับตาย ๆ มีมากก็กปกีกัลป์แล้วของเราคนเดียว ๆ แล้วสัตว์โลกเต็มไปหมดต่างคนต่างมีชากรมีคพมีเกิดมีตายเหมือนกัน เราจะเอาโลกให้ไว้ศพของเรา นี้คือความเกิดตายไม่หยุดเป็นอย่างนี้

แต่เพราะเราไม่ทราบวิถีทางเดินแห่งความเกิดตายของเรา เราจึงไม่ทราบว่าเราเกิดมาจากพ่อด้วยชาติใด ตายแล้วจะไปสู่ที่ไหน มิหนำซ้ำกิเลสตัวสำคัญมันยังมาลบอีก ว่าตายแล้วสูญ ทั้ง ๆ ที่หลักความจริงแล้วไม่มีสูญ มีแต่เกิดกับตาย ๆ มันยังมาลบล้างได้ให้เราลืมเนื้อลืมตัว เมื่อคนเราสำคัญว่าตายแล้วสูญแล้ว ย่อมหมดเครื่องสืบต่อที่จะหวังอะไรไม่ได้แล้ว เพราะว่าตายแล้วก็สูญเท่านั้น บุญทำก็ไม่ได้ผล ทำบ้าปไม่ได้ผล เพราะไม่มีใครเป็นผู้เสวยผลที่ทำลงแล้ว ตายแล้วสูญ กิเลสก็พาให้สนุกทำบ้าปทำกรรมสร้างแต่บ้าปแต่กรรมลงไปโดยลำดับ

เมื่อตายแล้วมันไม่ได้เป็นตามความสำคัญนั้น มันเป็นไปตามหลักความจริง ตายแล้วก็ต้องจมลงไป เพราะอำนาจแห่งบ้าปแห่งกรรมที่ตนนั้นแลทำ ไม่ใช่ผู้อื่นได้ทำ เราเป็นผู้ทำบ้าปทำบุญในหัวใจของเรา ในกายของเรา ในวิชาของเรา บุญก็เกิดขึ้นจากนี้ รวมตัวเข้าไปสู่หัวใจของเราดวงเดียวนี้ แล้วพาไปสวรรค์บ้าง ไปพรหมโลกบ้าง ไปนรกบ้าง ไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์เป็นบุคคลประเภทต่าง ๆ หาประมาณไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งกรรมที่เราทำนั้นแล ตามติดเราให้ได้รับความสุขความทุกข์เรื่อยมา นี่ เพราะใจไม่ตายนั้นแล

เมื่อเรารู้แล้วว่าใจไม่ตาย ให้พากันสร้างความดีเอาไว้ การให้ทานก็เป็นความดี เป็นที่ยึดที่เกาะของใจประเภทหนึ่ง การรักษาศีล การภานามากน้อย เป็นความดีแต่ละสั่ดละล่วน รวมเข้ามาสู่หัวใจของเรา นี่ เมื่อหัวใจของเราเต็มดวงแล้ว ความดีทั้งหลายนี้ หนุนเราให้หลุดพ้นจากกองทุกข์ เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ไม่ต้องกลับมา

เกิดอีกแล้ว เป็นผู้ถึงที่สุดวินมุตติพะนิพพานโดยสมบูรณ์แล้ว นี่เพาะอำนาจแห่งความดีสร้างเข้าสู่หัวใจหนุนหัวใจ เมื่อเต็มที่แล้วหัวใจก็หลุดพ้นได้จากความดีที่หนุนนั้นแล

เราให้สร้างหลักใจไว้ให้ดี อย่ามีตั้งแต่วัตถุลิ่งของเงินทอง อารมณ์ต่าง ๆ เข้ามายั่วยวนกายในจิตใจจะให้ลืมเนื้อลืมตัวไปโดยลำดับ แล้วไม่สนใจสร้างความดี ตายแล้วก็จะมีไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่หลักสำคัญที่ว่าเราเป็นชาวพุทธ ให้เชื่อกรรม หลักพุทธศาสนาท่านสอนลงที่กรรม กรรม แปลว่า การกระทำ คิดภายนอก เรียกว่า มโนกรรม พุดออกมากทางว่า ใจกรรม ทำทางกาย เรียกว่า กายกรรม คิดดีคิดชั่ว เรียกว่า มโนทุจริต มโนสุจริต เป็นความดีความชั่วตั้งแต่จิตเคลื่อนออกมายังในแต่ต่าง ๆ ทางดีทางชั่ว นี่เรียกว่า สร้างกรรมแล้ว ผลของกรรมดีชั่วก็จะติดตามจิตนั้นไป

เราจะไปเกิดในสถานที่ใดก็ไปเพาะอำนาจแห่งกรรม ท่านจึงกล่าวไว้ในหลักบาลีว่า ภมุ่ม สดุเต วิภชติ ยทิทำ พินปุปณิต กรรมย่อมจำแนกแยกสัตว์ทั้งหลายให้เป็นผู้ประณีตเลวทรามต่าง ๆ กัน อย่างอื่นอย่างใดไม่มีอำนาจจำแนกแยกสัตว์ทั้งหลายให้ประณีตเลวทรามต่างกัน นอกจากกรรมดีกรรมชั่วของตนที่สร้างไว้เท่านั้น จึงต้องให้ระมัดระวังเรื่องการทำ ไม่ตกหายไปไหน

เราอย่าเข้าใจว่าเราทำอยู่ที่แจ้งคนเห็นจะเป็นบาป เราทำที่ลับคนไม่เห็นไม่เป็นบาป อันนั้นเป็นความคิดของกิเลสหลอกตัวเองทำลายตัวเองต่างหาก ความจริงแล้วทำอยู่ที่แจ้ง ทำอยู่ที่ลับ ทำอยู่ที่ไหน ๆ เราเก็บรู้ตัวของเราว่าทำ ความรู้ตัวนั้นไม่มีที่ลับ เปิดเผยอยู่กับความรู้สึกของเรา เราเป็นผู้ทำสิ่งใด เวลากรรมให้ผลก็ไม่มีที่แจ้งที่ลับ เราจะไปปลูกไปลักไปปล้นไปสะدم คดโงรีดได้เขามาด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ที่แจ้งก็ตาม ที่ลับก็ตาม เป็นความชั่ว เป็นความผิด เป็นบาปเป็นกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีคำว่าที่แจ้งที่ลับ

เวลาตายก็ไม่ต้องว่าตายกลางวันกลางคืน ตายในที่แจ้งที่ลับ บุญกรรมนั้นและเป็นผู้นำไป ที่แจ้งที่ลับ สถานที่ต่าง ๆ ไม่สามารถที่จะตามเราไป หนุนเราไป ปลดเราลงสู่นรกได้ นอกจากบุญกรรมที่เราสร้างนี้ไว้เท่านั้น จงพากันสร้างความดีเข้าสู่ใจ ใจให้มีหลักยึด ให้มีความเข้มแข็งบ้างสำหรับชาวพุทธเรา อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไปตื่นขึ้นมาวันหนึ่ง ๆ ดื่นرنกรวนกระวยหาแต่ความเหลวไหล สาระของใจไม่มี อย่างนี้เป็นคนหมดความหมาย ทั้งที่มีชีวิตอยู่ก็ไม่มีความหมายอะไร ตายแล้วตัวนั้นแหล่จะช่วยตัวเองหรือทำลายตัวเอง ก็คือตัวของเราผู้สร้างดีสร้างชั่วนั้นแหล่

ให้เชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่เคยโกหกกลมต่อผู้ใด ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ตรัสเป็นคำเดียวกันทั้งนั้น เป็นภาษาที่ตรงไปตรงมา ภาษาของธรรมเป็นภาษาที่สะอาดที่สุดตายใจได้ ไม่มีคำว่าหลอกลวงต้มตุนประดับร้านต่าง ๆ เมื่อ

กิเลสหลอกสัตว์โลกดังที่เราเห็นอยู่เวลา呢กีดี เวลาไหนกีดี กิเลสจะไม่เอาความจริงออก มาให้โลกเห็น จะเอาตั้งแต่ความหลอกหลวงตั้มตุ่นทั้งนั้นมาประดับร้าน ทางภายในมีแต่ พื้นแต่ไฟเผาไหม้หัวใจ เพราะกิเลสมันเผาเอง และเป็นผู้ประดับร้านให้สัตว์ทั้งหลาย หลงตาม ก็คือกิเลสเป็นผู้ประดับร้าน เป็นผู้หลอกหลวงเอง เราจึงมีแต่ท่าเสีย ท่าได้ไม่มี เลี้ยงเปรี้ยบกิเลสโดยถ่ายเดียว มันหลอกหลวงตั้มตุ่นตลอดเวลา

ให้เอกสารรรนเข้าไปจับมันบ้าง ให้มีสติธรรม ปัญญาธรรม ระลึกรู้ตัวอยู่โดย สม่ำเสมอ เข้าชุมเชยว่าดีก็อย่าตีนจนเกินไปจนเสียคน เข้าต่ำหนักเชื่อจนเกินไปตีนเกิน ไปจนเสียคนอีกอย่างเดียวกัน เพราะไม่มีสติปัญญาธรรมเป็นเครื่องยับยั้งตัวเอง ให้ ทรงตัวอยู่ในความพอเพียงพอดี

วันนี้ได้มารส่งธรรมให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรม เพราะเราเป็นชาวพุทธไม่ค่อยได้สนใจในอรรถในธรรมเท่าที่ควรกับเราเป็นชาวพุทธ แล้วที่นี่ความชั่วช้าตามก็ยิ่งต่างคนต่างส่งเสริม ต่างคนต่างขวนขวยกันขึ้นมา พื้นไฟก็เผาไหม้เข้ามา หั้งตัวของเรางก็หาความเย็นไม่ได้ ครอบครัวของเรายากความเย็นไม่ได้ ส่วนรวมตั้งแต่ย่อยถึงใหญ่หาความเย็นไม่ได้ เพราะมีแต่ผู้สร้างฟื้นสร้างไฟเข้ามา กัน สุดท้ายก็เผาบ้านเผาเมืองเผาชาติของเรา ด้วยความประพฤติเหลวแหลกแหกแนว นี้แล จะเป็นภัยมาจากการที่ไหน

คือความไม่ดีของแต่ละราย ๆ ที่สร้างลงไปนั้นจะเป็นการทำลายตัวเอง เป็นการทำลายส่วนรวม และเป็นการทำลายชาติไปในตัว โดยเหตุนี้จึงต้องได้ใช้ธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษา การอยู่ข้อให้อยู่ด้วยความพอเพียงพอดี อย่าได้อยู่ด้วยความตื่นโลกตื่น สงสารจนเกินไป สร้างบ้านสร้างเรือนก็หักก็ห้องก็หัน ไม่ว่าโรงแคร่องยว่าไม่ว่าจะไร ไม่พอกับความอยาก สร้างให้มันเท่าไรความอยากมันยิ่งดึงดันไปถูกลากเราไปเรื่อย ๆ ก็ จะจะได้เหมือนกัน

ให้รู้จักประมาณ การอยู่ก็ให้ประหยัด อย่าฟุ่งเพื่อห่อหิมจนเกินเนื้อเกินตัว จะเสียเรื่อง เสียส่วนรวม เสียชาติของเราง การกินก็ให้กินพอเพียงพอดี ปากท้องเรามีเพียงไร ธรรมดากำกับห้องของคนก็ไม่ได้ใหญ่ตันกันจะ ขวนขวยหามาอยู่มากินวัน หนึ่ง ๆ ก็พอเพียงพอดี ไม่ถึงกับต้องดินรนวุ่นวายจนกระทั่งเดือดร้อนไปทั้งโลก เพราะความไม่พอเข้าทำลาย อันนี้สำคัญมาก

อยู่กินให้พอเพียงพอดี การใช้การสอยให้พอเพียงพอดี เป็นการประหยัดอยู่ใน ตัวของเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาต่างคนต่างประหยด แล้วจะเป็นการบำรุงส่งเสริมชาติไทย ของเรารีบในตัว นี่เรียกว่าการบำรุงต้นเหตุ ให้ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัว ปรับปรุงเข้าสู่แนว อรรถแนวธรรมซึ่งมีประมาณพอดี แล้วชาติไทยของเรา ชาวพุทธของเราจะมีที่

ยึดที่เก่า ทั้งภายนอกก็อาศัยถินฐานบ้านเรือนอาหารการกิน ภัยในก็มีศีลเมธธรรม มีพุทธ ธรรมโม สังโน เป็นเครื่องระลึกภัยในใจ ใจก็มีที่พึ่ง คือ ธรรมเป็นที่พึ่ง บุญเป็นที่พึ่ง ร่างกายก็มีที่อยู่ที่อาศัยปัจจัยต่าง ๆ เป็นที่พึ่งเป็นที่อาศัย เราก็ไม่เดือดร้อนวุ่นวาย เวลาตามไปใจของเรามีบุญเราก็ไปเกิดในสถานที่ดีคติที่เหมาะสมเรื่อย ๆ ไป นี่ เพราะ อำนาจแห่งความดี

จึงขอให้พื่น้องทั้งหลายนำธรรมะที่หลวงตามาแสดงในวันนี้ไปประพฤติปฏิบัติ การช่วยโลกช่วยสังสารช่วยบ้านช่วยเมืองนั้นช่วยทางด้านวัตถุ ก็ขอร้องจากพี่น้องทั้งหลาย ต่างคนต่างมีกำลังวังชาครัทธรรมากน้อยก็มาบริจาคร่วมกัน รวมกันเข้าหนุนชาติของเรานี่ที่เห็นว่ากำลังบกพร่องอยู่มากเวลานี้ ทางด้านจิตใจนั้นเป็นสิ่งที่ขาดอธรรมขาดธรรม บกพร่องมากที่เดียว จึงต้องแสดงธรรมแสดงธรรมให้พื่น้องทั้งหลายนำธรรมเข้าสู่ใจ จะเป็นเครื่องอุ้มชูจิตใจของเราให้มีความร่มเย็นเป็นสุข แล้วก็จะเป็นเครื่องอุ้มชูชาติของเราขึ้นในขณะเดียวกัน

พระความเมธธรรมในใจย่อมมีความแน่นหนามั่นคง มีหลักมีเกณฑ์ภายในใจ บ้านเมืองเราจะเจริญรุ่งเรือง จิตใจเราก็มี พุทธ ธรรมโม สังโน ประจำใจ ไม่ไขว่คואะเสียอย่างเดียว เราก็มีหลักมีเกณฑ์ อยู่ก็มีหลักมีเกณฑ์ มีความแนใจต่อความเป็นอยู่ของเรา ว่า เป็นอยู่ด้วยธรรม เป็นอยู่ด้วยความมีที่พึ่งคือธรรม ตามไปแล้วเราก็อาศัยธรรมเป็นที่พึ่งตลอดไป นี่เป็นหลักใหญ่สำหรับชาวพุทธเรา ขอให้ปฏิบัติทั้งสองด้านนี้โดยความสมำเสมอ

การขวนขวยวิ่งเต้นหาปัจจัยเครื่องอาศัยต่าง ๆ สำหรับร่างกาย สำหรับการทำบุญให้ทาน เรากวิ่งเต้นขวนขวยหามา การที่จะทำความดีต่อจิตใจของเราด้วยการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาภวนา นั่งสมาธิภวนาเพื่อใจให้สงบก็ขอให้พากันทำเป็นชั้นเป็นอันเป็นล้ำเป็นสัน เหมือนกับเราวิ่งเต้นทางโลก แล้วเราก็จะมีความอบอุ่นภัยในจิตใจของเรา นี่เป็นหลักสำคัญมาก

ศาสนาท่านสอนลงที่ใจ เพราะใจไม่เคยตาย แต่ความทุกข์ความทรมานนี่เป็นโรคเรื้อรังประจำใจ หมอยาหมารักษาก็ไม่หายถ้าไม่ใช่หมอธรรม ธรรมนั้นแหลกเป็นเครื่องเยียวยารักษาได้ เรียกว่า ธรรมโอลสต์ นำมายียารักษาใจของเรา จะมีความเป็นปึกแผ่นมั่นคงขึ้นเป็นลำดับ

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ที่พื่น้องทั้งหลายมีท่านผู้เป็นประธานในห้องอะไร หลวงตามาเป็นพระป้าไม่ทราบว่าซื่ออะไร ที่มาเป็นประธานแก่พื่น้องทั้งหลายวันนี้ ก็นับว่าเป็นสิริมงคลแก่ชาติไทยของเราย่างยิ่ง เพราะการมาของหลวงตามาบัว การนำของหลวงตามาบัวนี้นำชาติ มาเพื่อชาติ กิริยาทุกสิ่งทุกอย่างนี้ทุ่มลงเพื่อชาติทั้งนั้น หลวง

ตามมีอะไร เปิดอกให้ฟังของชาวไทยทั้งหลายได้ทราบในผลแห่งธรรมที่ได้ปฏิบัติมา ประจำกษิณุในหัวใจตัวเองว่า เราไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจของเรา ธรรมเต็มหัวใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว หมดแล้วเรื่องการขวนขวยหาธรรมต่อไป เพราะใจเต็มธรรม ธรรมเต็มใจ เป็นอันเดียวกันแล้ว อุยู่กับความพอ ไม่ได้อุยู่กับอะไร

สามเด่นโลกธาตุนี้จิตไม่เคยข้องแวงกับลิ่งได้แม้เม็ดหินเม็ดทราย มีความพอตลอดเวลา สว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุมาเป็นเวลา ๔๔-๔๙ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่พ.ศ. ๒๔๙๓ เป็นต้นมา สถานที่ได้ถึงจุดหมายปลายทางนี้คือวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร นี่เป็นสถานที่ฟักกับกิเลสตัวสร้างภพสร้างชาติ ตัวเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้หัวใจมา กีกับกีกับปี ได้ขาดสะบั้นลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่ม ด้วยจิตตภavana

การห้าหันกับมันได้เฝ้าพกเลสให้เรียบร้อยตั้งแต่บัดนั้นมา ทรงความสั่งงานอันลับพัน ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าวันนิพพานเป็นอย่างไร ไม่ทูลถามพระสาวกอรหันต์ท่านว่าการลั่นกิเลสเป็นอย่างไร เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน สนธิภูมิสุโข ความรู้เองเห็นเอง พระองค์ประกาศมหาธรรมจุติ ธรรมจุตินี้ได้ปรากฏขึ้นแล้วในตัวของเราเอง แล้วเราจะไปทูลถามใครอีก จึงไม่ทูลถามใคร

นี้เป็นผลแห่งความพอในหัวใจของเราที่ได้บำเพ็ญธรรมมาตั้งแต่วันอุกบวชและปฏิบัติมาจนกระทั้งถึงวันนี้ วันเฝ้าพกเลสนั้นเป็นวันยุติ เป็นวันหยุดเป็นวันขาดสะบั้นลงแห่งภพชาติทั้งหลาย เราจะมาเกิดในชาตินี้เพียงชาติเดียวโน้ตเท่านั้น จะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว เพราะความเกิดอีกคือกิเลส ได้ขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ บนวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่ม ที่จังหวัดสกลนคร ตั้งแต่บัดนั้นมาเราทรงความพอมาตลอด ไม่เคยเคลื่อนคลาดขาดบินไปไหน สมบูรณ์บริบูรณ์เต็มที่ ด้วยความประจักษ์ใจ

สิ่งที่ห่วงใยคือโลกสงสาร จึงได้อุตสาห์พยายามทำประโยชน์แก่โลกด้วยความเมตตาเรื่อยมาจนกระทั้งบัดนี้ ทำไม่หยุดไม่ถอย มีเท่าไรทุ่มลงหมด วัดนี้ไม่มีการลั่นสมมีมากน้อยเท่าไรทำประโยชน์เพื่อโลกทั้งนี้เรื่อยมา จนกระทั้งถึงมาระสุดท้ายนี้ เมืองไทยของเรากำลังเง่อนเอียงมาก ดีไม่ดีจะถึงขั้นล่มจมได้ เราก็อดไม่ได้ เพราะความเมตตาที่มีประจำเป็นพื้นฐานอยู่กับใจนี้แล้ว จึงต้องได้มาประกาศตนเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ มาจนกระทั้งบัดนี้

มาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายนี้เพื่อชาติบ้านเมือง มาขอทานพี่น้องทั้งหลายนี้ขอทานโดยธรรม ขอทานด้วยความเมตตา ไม่ได้มาขอทานด้วยเป็นแบบทุกตะเข็บใจ ดังที่เข้าขอทานกัน นี่เราขอทานด้วยความเมตตา ด้วยความสัมภารชาติบ้านเมืองของเรา เรากล่าวขอทานเพื่ออุ้มชาติบ้านเมืองของเรา จึงผิดกับการขอทานทั้งหลาย เรียกว่าขอทาน

เพื่อเกียรติแก่ชาติไทยของเรา เพื่อเกิดทุนชาติไทยของเราจากการบริจาคของพี่น้องทั่ว
โลก มีมากมีน้อยให้ต่างท่านต่างชวนชวย ต่างท่านต่างอาจริบอาจจังต่อชาติของเรา

เพริชาติไทยนี้ไม่เคยเป็นบ้อยเป็นน้อยแก่ผู้ใดมาตั้งเดิม เป็นชาติที่ทรงสง่าราศี ดีงาม ตลอดศีลธรรมเรื่อยมาจนกระทั้งบัดนี้ แล้วเวลานี้กำลังเอนเอียงลงมาก จึงต้องได้ช่วยกันอุดหนุนชาติไทยของเรา ด้วยการบริจากเป็นเงินเป็นทอง เงินสด ดอลลาร์ อะไร ส่องสามประเก็นนี้ เพื่อหนุนชาติไทยของเราให้หนาแน่นขึ้นไปโดยลำดับ อย่าง น้อยให้ทรงตัวได้ มากกว่านั้นให้มีความส่งงาน จะเป็นที่เย็นใจแก่พื่น้องชาวไทยทั้ง ชาติ ชาติเพื่อนบ้านเขาก็จะไม่ได้มาดูถูกเหียดหยามชาติไทยของเรา เป็นชาติที่ต่าต้อย น้อยหน้า ไม่มีคุณค่า ไม่มีราศ่า เข้าเอาจรัดเราเปรียบชี้หน้าชี้ตา การชี้อุกขารายกีเอาจรัด เอาเปรียบ ชี้หน้าชี้ตาเราตลอดเวลา เรายังสักว่าเสียเปรียบหากคุณค่าไม่ได้

เราจึงไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้ในชาติไทยของเรา จึงต้องได้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วยให้ส่งงานขึ้นประจำอยู่ในชาติไทยของเราด้วย ให้ชาวเมืองนอกเมืองนาเพื่อนบ้านทั้งหลายเข้าได้มองเห็นชาติไทยของเรา ด้วยความเป็นผู้มีส่วนร่วมด้วย และจะเป็นสิริมงคลแก่พี่น้องทั้งหลาย

วันนี้ได้แสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั้งทางด้านวัตถุเพื่อนำชาติของเรา ได้แสดงทั้งธรรมเพื่อนำธรรมเข้าสู่ใจ กระตุ้นเตือนใจของเราให้ยับยั้งชั่งตัวในสิ่งที่จะเสียหายทั้งหลาย อย่าหลวมตัวเข้าไปด้วยความเพลิดเพลินไม่มีสติสัตตง จะเสียผู้เสียคน ให้มีการยับยั้งตัวเอง จึงเป็นการนำส่องประ嵬ท การนำด้วยวัตถุเงินทองข้าวของเพื่อชาติประการหนึ่ง การนำเพื่อจิตใจของพี่น้องทั้งหลาย จะได้ประคงตัวและชาติบ้านเมืองของเรา เป็นไปด้วยความร่มเย็นเป็นสุข เพราะธรรมเข้าครองใจประการหนึ่ง ใน การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วทั้งประเทศ